

БУРГУНДІЯ GILLETTE — АКТ 1

Бургундія — Франція
АКТ 1 — Ферма другого життя

Історії ніколи не бувають однакові, бо однаковими ніколи не бувають миті, в які вони стаються. Змінюються місця. Змінюються пори року. Змінюються люди. А коли їхні шляхи перетинають жінки, будь-яке передбачення втрачає цінність.

Я вже розповідав цю історію колись. Сьогодні хочу розповісти її знову, з більшою силою, майже як розмову з самим собою — поклик пам'яті, голос, що й далі стукає у двері часу, нагадуючи мені не лише про те, що було, а й, можливо, про те, що ще може бути.

АКТ 1 — ФЕРМА ДРУГОГО ЖИТТЯ

За двадцять років до того я вирушив до Бургундії, у серце Франції, з наміром купити стару ферму.

То був край вина, сиру і тієї стриманої елегантності, яку французи бережуть, мов спадщину. Місцевого агента з нерухомості, що вів угоду, я вже знав. Він подав маєток як рідкісну нагоду, і умови були досить привабливі, щоб розпалити мою цікавість.

Я ніколи не був мисливцем за вигідними угодами. Вигідні угоди — людська вигадка. Справжні можливості належать провидінню.

Місцевість лежала далеко від великих торговельних шляхів. Відвідувачі приїжджали переважно в серпні й вересні, на збирання винограду, або на місцеві свята молодого вина. Решту року пагорбами й полями панувала тиша.

Ферма була в чудовому стані. Потребувала трохи догляду, кількох конструктивних переробок і пристойного кабінету на першому поверсі. Нічого надто складного.

Агент, однак, здавався квапливим.

Насувалася буря, пояснив він, і запропонував швидко оглянути маєток верхи.

Дванадцять гектарів.

Виноградники до самого обрію.

Червоні вина.

Білі вина.

Шампанське.

Невелике озеро на заході.

Ряди акацій.

Чинні контракти на продаж винограду.

Поки ми їхали маєтком, я спитав, чому власники продають.

Його відповідь була простою і нищівною.

«У моєї дружини рак. Я не хочу, щоб решту років вона провела прив'язаною до цього маєтку. Я хочу повезти її навколо світу, поки ще можемо».

Я нічого не сказав.

Повернувшись до стаєнь, я помітив вісім чудових молодих арабських коней.

Я спитав ціну всього маєтку.

Ферма.

Земля.

Виноградники.

Стайні.

Коні.

Чоловік завагався.

Здавалося, він майже боявся це вимовити.

А потім вимовив.

«Шістсот п'ятдесят тисяч євро».

Я подумав кілька секунд.

Наступного дня ми зустрілися в нотаріуса.

Я заплатив усю суму.

Без іпотеки.

Без банку.

Без фінансування.

Я став власником маєтку в Бургундії.

Виноробом.

Фермером.

Навіть селянином.

І, усміхаючись сам до себе, я подумав, що всі, хто казав, ніби я пишу як собака, нарешті знайшли для мене ідеальну професію.

Ferdinando